

Matt Ralphs

VLÁDKYNE
ohně

FRAGMENT

Vlákyně ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Matt Ralphs
Vlákyně ohně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

VLÁDKYNĚ
ohně

Matt Ralphs

FRAGMENT

*Table je pro moji
skvělou sestru*

OBSAH

Prolog	11
1. Ohnivé kouzlo	15
2. Před branami	21
3. U Korouhevní kobyly	25
4. V kavárně	32
5. Jednoduchý plán	38
6. Doušek vzduchu	43
7. Bílá věž	49
8. Výběrové řízení	54
9. Riskantní prozrazení	58
10. Generál lovců čarodějnic	61
11. Starý Seb	66
12. Povýšení	70
13. Tři léta starý	74
14. Výkon spravedlnosti	79
15. Hopkins se svěruje	85
16. Myšákovo vyprávění	88
17. Hlavouni se scházejí	94
18. Trnka	98
19. Tvář za sklem	101
20. Krátká porada	106
21. Vyneste mrtvé	108
22. Spojení	111
23. Hazel přebírá vedení	115
24. Hopkinsův bratr	120
25. Těžce vydobytá schůzka	124
26. Jediná cesta ven	128
27. Dům morového lékaře	134

28. Intriky a plány	138
29. Vážená návštěva z Pruska	141
30. Jednou cestou tam...	146
31. ... a druhou ven	149
32. Zpátky do jámy lvové...	153
33. ... tam, kde bydlí draci	158
34. Ptáček v hrsti	164
35. Prst dává znamení	168
36. Vražedná podlaha	171
37. Krvokostič	176
38. Smělý návrh	180
39. Porážecí místnost	185
40. Rozhodující den	189
41. Popraviště	194
42. Anesidora	198
43. Velká podívaná	201
44. Oheň z nebe	205
45. Do arény	209
46. Chladný trik	212
47. Hranice	217
48. Odplata	221
49. Osamělec	225
50. Nový začátek	229
Epilog	234

Cožpak současný parlament
neposlal démonům přesný seznam?
Není zde nikdo, kdo by řekl:
„Tuhle čarodějníci neznám!“

Samuel Butler: Hudibras

PROLOG

Londýn, Anglie 1656

Matthew Hopkins, generál lovců čarodějnic, se na svého vězně přátelsky usmál. „Tak co, Nicolasi?“ oslovil ho. „Copak tobě se nechce ven? Nadýchat se na tom božím světle čerstvého vzduchu?“

Nicolas Murrell vyšel, bledý, zpustlý, shrbený v poutech, a mhouřil oči při pohledu na střechu Toweru. Teplý letní větrík odvál temnotu vězení a trestanec nechal na bolestný okamžik vzlétnout svou mysl do výšin volnosti.

Jak dlouho už tu jsem? pomyslel si. Tři dny? Tři týdny?

Připadalo mu to jako celá věčnost.

Ještě před nedávnem byl obávaným psancem a démonologem, jenž vedl Spolek třinácti čarodějnic v boji proti Řádu lovců čarodějnic. Teď však jeho plány lehly popelem, cítil ho v ústech, a jediné, na co se mohl těšit, bylo pomalé umírání v rukou svého nejlítějšího nepřítele Hopkinse.

Napřímil se. *Nemám strach.*

„Cinky, cinky, cink,“ usmál se Hopkins, chytil ho za paži a vedl po dlážděné cestičce.

Ve vzduchu se vznášela sytá vůně růží jako těžký parfém, včely opilé sluncem se nořily do jejich okvětních lístků, lačné po pylu.

„Jsi mým hostem v Toweru už měsíc a ještě jsi nepromluvil ani slovo,“ kroutil Hopkins povážlivě hlavou.

Murrell se při chůzi na svého věznitele pokradmu podíval. Viděl muže středního věku, jemuž obličej pohodlným životem hodně změkkl – ale oči, kdepak, ty oči si zachovaly stejně tvrdý pohled, jaký měly vždycky.

„Je to škoda, protože jako staří známí si přece máme hodně co povídat.“ Hopkins se zastavil, uštípl jeden růžový květ a hodil ho na zem. „Nemocná. *Shnilá*.“ Rozdrtil růži svou těžkou botou. „Jako tolik jiného na tomto světě.“

Šli dál a po chvílce se ocitli v pečlivě udržované zahradě se záhony květin zalitých sluncem. Kopce vlčích máků, gejzíry tmavě oranžových měsíčků, boubelaté srdčité tulipány – kam oko pohlédlo, všude červená. Rudá. *Krvavě* rudá. Barva Hopkinsova vražedného Řádu.

„Vítej v mém ráji,“ pronesl Hopkins. „Krásné, že?“

Murrell nedal najevo své obavy, v jeho tváři se nepohnul ani sval. Dole pod nimi se prostíral Londýn se svými střechami, věžemi a věžičkami, vzduch nad nimi se tetelil horkem.

A ten brozný Tower se tu nade vším tyčí a převyšuje všechny budovy ve městě, pomyslel si. *Musí být vidět na míle daleko.*

„Starám se o svou zahradu a ona mi to oplácí svou krásou a barvami.“ Hopkins ukázal rukou kolem sebe. „A ve stejném duchu chráním i tebe před těmi, kdo volají po tvé popravě, i když tady se odplaty nedočkám. Copak už neplatí *něco za něco*?“

Slunce žhnulo jako rozžhavená výheň. Murrell mhouřil oči a potil se. *Nemám strach,* pomyslel si. *Nemám... strach.*

„Už toho vím spoustu,“ pokračoval Hopkins a vytrhl si trn, který mu uvízl v prstu. „David Drake, ten mladý hledač čarodějnic, s nímž ses zapletl, nám vypověděl, co jsi dělal se svým Spolkem třinácti v Rivenpiku. Ts, ts! Spolčovat se s démony a provozovat černou magii ve snaze svrhnout můj milovaný Řád? Pořád jako za starých časů, že, Nicolasi?“

Murrell zahlédl, jak z nedalekého živého plotu seskočila malá červenka s chromou nožičkou přitisknutou k peří na bříšku. Zdá se mu to, nebo ho ten malý ptáček taky sleduje?

„Drake spolupracuje.“ Hopkins si slízl z prstu kapičku krve. „Kéž bys to dělal také – žilo by se nám o *tolik* snadněji!“

Červenka přiskákala blíž, naklonila hlavičku, černá očka se jí třpytila.

„Možná se divíš, proč jsem na tobě tentokrát *nevykonal spravedlnost* běžným způsobem,“ nadhodil Hopkins s úsměvem. „Ano, kdysi jsem se o to pokusil, a nikam to nevedlo. I když –“ zastříhal prsty jako nůžkami – „jsem z tebe kousek odstříhl. Zdá se to být hodně dávno, že? Pamatuješ?“

Murrella zasvrbělo v místě, kde mu chyběl palec. Pamatoval si to. Pamatoval si tu noc velice dobře.

„Takže jsem se rozhodl řešit naši situaci zásadnějším způsobem. Tudy, prosím.“ Hopkins vykročil na další cestičku, nad níž se třepotalo hejno motýlů, a na vzácny, byť krátký okamžik, zmizel z dohledu.

Murrell využil příležitosti a zvedl krotkou červenku ze země. Ucítil teplo vzájemné spřízněnosti a hlava se mu dočista zatočila úlevou. Poté zašeptal několik kouzelných slov a dodal: „Zdravím tě, můj nový kamaráde. Budeš můj rychlý a tajný společník? Pomůžeš mi prchnout z této věznice?“

„Ano,“ odpověděla červenka a Murrell ucítil uklidňující tep kouzelného tvorečka. „Jmenuju se Trnka a od této chvíle už nejsi sám.“

„Díky,“ vydechl a nechal ptáčka zatřepotat křídly a odletět. „Díky...“

Hopkins na něj čekal u nízkých kovových dvířek vsazených do cimbuří. Pokynul rukou a najednou se objevili dva vojáci, kteří jako by spadli z nebe. Popadli Murrella každý z jedné strany.

„Tomuhle říkám Trouba,“ prohlásil Hopkins a prudkým trhnutím dvířka otevřel. „Bývala to násypka na uhlí, a jak vidíš, je poměrně malá.“

Poměrně malá? pomyslel si Murrell. *Je mrrňavá! Snad ho Hopkins nechce...* Dech se mu zadrhl hrůzou, když si uvědomil, co má Hopkins v úmyslu.

Ten strčil hlavu do temného otvoru. „Páni, je tu jako v roztopeném kotli!“ Pak se zase narovnal a s úsměvem kývl na vojáky. Oba muži popadli Murrella zezadu za krk a vecpali ho dvířky dovnitř.

Stěsnaný prostor ho přinutil naklonit hlavu ke straně, kolena měl až u brady. Zalupal po dechu. Místo vzduchu však vdechl jen žár výhně, vedro ho bodalo do temene hlavy a dřelo v hrdle jako drátěný kartáč.

„Můžeš spolupracovat,“ slyšel Hopkinse, „nebo se můžeš upéct. Je to na tobě.“

Poslední, co Murrell uviděl, než se dvířka zabouchla, až to zařinčelo, byl generál lovců čarodějnic. Sebral na cestičce slimáka a hodil ho přes cimbuří.

I.
OHNIVÉ KOUZLO

Zde slibně začíná druhá část této knihy.

Jakob Sprenger: *Malleus Maleficarum aneb Kladivo na čarodějnice*

Hazel otevřela své srdce a uvolnila kouzlo. Zalila ji vlna ohně, rozpálila jí krev. Vdechla síru, cítila se mocná, *nebezpečná*.

V myslí jí zněla Titova slova: *Musíš své kouzlení pochopit a naučit se je ovládat*. Trochu si nakročila, aby neztratila rovnováhu, protože vnitřní oheň sílil. Srdce se jí prudce rozbušilo, každý další úder následoval ten předchozí stále rychleji.

Vládnu ohněm, pomyslela si. *Jsem ohnice a dokážu svou moc ovládnout.*

Na noční obloze svítil jen srpek měsíce, ale na mýtině bylo světlo jako ve dne, když se Hazel obklopila zářící ulitou kouzla. Světlo jejího ohně vyleštilo stromy a jeho třpyt pronikal listím.

Soustředila se na tmavou figurínu vzdálenou necelých dvacet kroků – vysokou, pokřivenou, s nepřírozeně velkou neforemnou hlavou. Démon, příšera, nepřítel, kterého je třeba spálit... Hukot plamenů zesílil, vůlí je přinutila, aby jí kolem levé pěsti vytvořily rotující ohnivou kouli.

Miř na hlavu...

Přenesla váhu na zadní nohu, napřáhla ruku, rozmáchla se a s heknutím jediným hladkým pohybem mrštila ohnivou koulí. Koule se změnila v letící žlutou kometu, táhla za sebou kouřový chvost, a Hazel ihned věděla, že to udělala špatně. *Moc velkou silou... Bude...*

Temnou siluetu to odmrštilo ke stromu, následovala exploze provázená oslnujícím zábleskem. Hazel si před ním zakryla oči. Když si je za okamžik odkryla, oheň se mezitím vytratil, zůstal po něm jen pach kouře z několika doutnajících skvrn sežehlé trávy. Klesla na kolena, chvěla se vyčerpáním.

Zpoza stromu se vynořil muž v dlouhém černém plášti a vážným, zasmušilým pohledem přehlížel tu spoušť. „Ale ano,“ prohlásil nakonec. „Výborně. Velmi dobře zvládnuto.“

„Jsem si jistý, že nikdo v okolí deseti mil tenhle *malý* ohňostroj neviděl,“ dodal malý plch, jenž mu seděl na klobouku.

Hazel vstala, přihladila si rozčuchané tmavě rezavé vlasy pohybem, do kterého vložila maximální dávku důstojnosti, a pak se na myšáka obořila: „Bramley, opravdu nemám náladu na tvé jízlivé poznámky. A Tite, že se snažím, jak nejvíc můžu?“

„Ještě to zdaleka není ono,“ odpověděl stařec a dlouhými kroky došel k ní. Jmenoval se Titus White a Hazel si ho najala, aby jí pomohl najít její matku, kterou unesl démonolog Nicolas Murrell. „Trénuješ svou kouzelnou ohnivou moc už několik týdnů a pořád ti to nejde.“

Bramley, Hazelin nejvěrnější přítel a čarodějnický pomocník, jí skočil na rameno a zachumlal se jí do vlasů.

„Už se umím strefit,“ namítla Hazel rozduřeně. „Pokaždé zasáhnu cíl.“

„Ano, ale taky všechno okolo.“ Titus sesbíral čoudící zbytky ohořelé figuríny a přihodil je na hromadu ostatních, které Hazel té noci zlikvidovala. Luskal prsty. „Pojď se mnou, děvče.“

Hazel vztekle kopl do země a následovala ho až na konec mýtiny. Před jejich zraky se prostíraly noční louky a lesy, svažovaly se k velkému jezeru mihotavých světél.

„Podívej se,“ vyzval ji Titus. „Tam dole je Londýn. Zítra do něj dorazíme, a jestli někdo jen trochu zavětrí, že máš čarovnou moc, oba nás zatknou a upálí na hranici.“

„Já po vás nechtěla, abyste šel se mnou,“ odpověděla trucovitě a zkřížila ruce. „To *vy* jste na tom trval.“

„Ano, protože tvoje matka by si to tak přála,“ vysvětlil jí Titus. „A já pro ni udělám to nejlepší, nebo si raději sám podřežu hrdlo.“

„Tak proč si tedy stěžujete?“

„Stěžuju si, protože vím, že by chtěla, abych ti nedovolil pokračovat v tvém plánu na její záchranu.“

„Nemůžu ji přece nechat Baalovi ve spárech – kdoví, jaké útrapy jí ten démon působí?“ Hazelinými vlasy projela vlna ohně. „Dostanu ji zpátky, Tite, a vy mi v tom nedokázete zabránit.“

„Můžu tě zamknout do truhly,“ zavrčel.

Hazel se na něj rozzlobeně podívala. „To si zkuste! Propálím si cestu ven.“

„Přestaň s tím, holka, copak nedokážeš uvažovat rozumně? Murrella vězní Řád. Je docela možné, že už je mrtvý. A i kdyby ses k němu nějakým zázrakem dostala a mohla s ním promluvit, proč by ti měl pomoci? Nějaké žábě, kvůli níž se vlastně do toho vězení dostal?“

„To nevím, ale stejně to zkusím.“ Hazel se vrátila na mýtinu a vztekla při tom dupala. „Zůstaňte si tady, když chcete – já vaši pomoc nepotřebuju.“

„A co Bramley?“ zavolal za ní Titus. „Ten nemá na vybranou a musí se tebou nechat zatáhnout do takového nebezpečí.“

Titův mohutný kůň Ajax byl uvázaný ke stromu. Hazel se u něj zastavila a pohládila ho po čenichu. „Dělám správnou věc,“ zamumlala a věrný starý hřebeč, jako by vycítil její pochyby, se jemně dotkl pysky její dlaně.

Nechala ho, aby se pásł, a vlezla do krytého vozu, který s Titem nazývali svým domovem. Podobal se pokojíčku, jeho zařízení tvořila palanda, stůl a ponk a vládl v něm obvyklý nádherný nepořádek. Všude se povalovaly knihy, mapy a zvláštní přístroje. Sporák spokojeně hřál, na plotně stál kastrůlek s mlékem.

Hazel se zhluboka nadechla, cítila, že z ní nervozita trochu opadla; ten vůz se jí během několika posledních týdnů stal domovem a začala ho mít ráda.

„Jsi nějak moc potichu, Brame,“ oslovila svého myšáka, vylovila si ho z vlasů a položila na dlaň.

„Jsem unavený,“ odsekl Bramley podrážděně a snažil se zalézt zase zpátky do svého hnízdečka z Hazeliných neposedných kudrn rezavé barvy. „Dnes jsem si zdříml jen třikrát.“

„Chápeš, proč jdu do Londýna, že?“ zeptala se Hazel a zvedla dlaň k očím. „Každá vteřina, kterou máma stráví uvězněná v Podsvětí, mě *bolí*. Cítím tu bolest v srdci, jako by mi do něj někdo vrazil nůž a otáčel jím. Musím se jí pokusit zachránit a potřebuju, abys mi –“

„Pomohl,“ dopověděl za ni a skočil na stůl. „To je v pořádku, Hazel, já to chci. Jsi moje čarodějnice, takže kam půjdeš ty, půjdu i já.“

Než se stihla zeptat, jestli to myslí vážně, rozletěly se dveře a dovnitř vrazil Titus. „To je v pořádku, holka, jen se do toho žeň! Je snadné nevidět krutou pravdu, když jí odmítáš pohlédnout do očí, že?“

„Pravdu?“ Hazel ve vlasech zašumělo kouzlo vybuzené hněvem. „Tu chcete slyšet? Tak co třeba tohle? Jste odepsaný opilec, Tite White, kašlal jste na všechno a jen kvůli tomu se váš učeň raději přidal na stranu lovců čarodějnic.“

„A kvůli tobě ho pro změnu málem zabil ten pavoučí démon!“ zařval Titus a vrhl se po ní.

Hazel uskočila za stůl a vytvořila v dlaních ze svého kouzla kouli velikosti jablka. Ujistila se, že není tak horká, aby ublížila, a hodila ji po Titovi. Zasáhla ho do hrudi, Titus překvapeně vykřikl a padl pozpátku do křesla.

Než se jeden nebo druhý stačili odhodlat k dalšímu útoku, ať už slovnímu nebo fyzickému, vydal Bramley varovný záblesk vlastního ohnivého kouzla. „Nemohli byste se vy dva aspoň jednou snažit spolu vyjít?“ zapištěl. „Hazel, i když má Titus spoustu chyb a zlovyků, je náš přítel a my jeho pomoc potřebujeme.“

„Ale –“ namítla Hazel.

„Ticho!“ Bramley se obrátil na Tita. „Tite, Hazel je umíněná a bude si dělat, co chce, i kdybychom se my dva stavěli na hlavu. Takže bychom se raději mohli přestat hádat a pokračovat v práci, že?“ Zamračil se, až se mu vousky naježily. „Nebo ne?“

Hazel hněv už stejně přecházel. Věděla, že vinit Tita z Davidovy zrady není fér. Koneckonců to byla přece ona, kdo si je oba najal, aby jí pomohli najít matku, takže vina za potíže, do nichž se od té chvíle dostali, padá také na její hlavu.

„Víš, Hazel,“ začal Titus a ohmatával se, jestli není zraněný, „myslel jsem si, že mě bude rozčilovat, když se mnou bude Bramley mluvit, jako by byl můj společník, ale je pravda, že někdy mluví rozumně.“

„Myslím, že někdy opravdu ano,“ připustila Hazel. Vzala Tita za ruku a pomohla mu vstát.

„Už máš lepší mušku,“ poznamenal a oprašoval si kabát.

Hazel pokrčila rameny. „Myslím, že to záleží na tom, jak velký vztek mám na cíl.“

Titovi zacukalo v koutcích úst. „A to tvoje kouzlo – bylo studené.“

„Já vás chtěla trefit, ne spálit zaživa.“ Odvrátila pohled. „Promiňte mi to,“ zamumlala.

„Tak jste zase kamarádi?“ ujistil se Bramley a vlezl si s mocným zívnutím do svého oblíbeného hrnku na čaj. „To je dobře.“

Titus se usadil ke stolu a začal si čistit dýmku. Hazel oběma nalila trochu teplého mléka ze sporáku a unaveně sklesla na palandu.

„Takže zítra budeme v Londýně?“ zeptala se.

„Jo. Vůz necháme tady a zbytek cesty dojedeme na Ajaxovi. Jestli David opravdu pracuje u lovců čarodějnic, pravděpodobně jim o nás řekl, takže musíme cestovat inkognito.“

„Pche! David...“ odfrkl si znechuceně Bramley. „Přeběhlík jeden, že se nestydí!“

Hazel upírala pohled do mléka. David Drake, bývalý Titův učeň. Sta-

tečný, galantní a hezký – alespoň do chvíle, než ho pavoučí démon Vřetenáč svým jedovatým kousnutím připravil o oko. *Moje vina*, pomyslela si. *Ne Titova. Moje.*

Všichni tři pak chvíli seděli mlčky a naslouchali, jak venku šumí listí jako voda mezi oblázky na pobřeží.

„Tvoje matka by si přála, abych ti v tom zabránil, to snad víš,“ ozval se po chvíli Titus.

„Vím.“

„Ale já nemůžu, že?“

Hazel nevzhlédla. „Ne.“

Titus vzdychl a zastrčil dýmku zpátky do kapsy. „Tak se nediv, že piju.“

„Potřebuju vaši pomoc,“ řekla Hazel tiše. „Opravdu to bez vás nedokážu.“

„Vždyť jsem pořád tady, ne?“ Titus jí přehodil přikrývku přes hlavu. „A teď se trochu vyspi, ty ztřeštěná čarodějnice. Protože kdoví, co zítřek přinese.“

„Potíže, co jiného,“ zabručel Bramley z hrnku. „A potyčky.“

PŘED BRANAMI

*„Rozhodl jsem se odejít do Londýna, který se stal jevištěm
mého budoucího utrpení.“*

Joseph Cotton (zemřel na mor roku 1655)

Tak jsme tady,“ oznámil Titus a přitáhl Ajaxovi otěže. Zastavili na „ sluncem zalitém kopci. „Londýn.“

Hazel se nadzvedla v sedle a nakoukla mu přes rameno. „Páni...“

V údolí pod nimi se rozprostíralo velké město, hnědé a zamlžené kouřem padesáti tisíců komínů. Nad střechy domů čněly věže kostelů a chrámů i menší vížky a středem toho všeho se vinula široká šedá řeka. Její severní břeh lemovaly domy a skladiště, vyčnívaly vpředu, jako by svými zdmi zadržovaly tlak dalších budov za sebou.

Hazel užasle kroutila hlavou. „Nic tak úžasného jsem v životě neviděla.“

„Smrdí to až sem,“ zapištěl Bramley usazený na okraji jejího kloubouku.

„Má pravdu. To město je žumpa,“ souhlasil Titus a pobídl Ajaxe vpřed.

Jeli po úzké cestě podél okraje lesa, která se později změnila v dlážděnou silnici s rušným provozem: byli tu farmáři s volskými povozy, kramáři tlačili své dvoukoláky, podomní prodavači s nadtými nůšemi na zádech už cestou hlasitě nabízeli své zboží. Všichni mířili do Londýna.

Titus se zařadil s Ajaxem do toho neutuchajícího proudu hned za ky-

mácející se vůz vrchovatě naložený senem. Hazel nevěděla, kam se dřív podívat; nikdy neviděla tolik lidí pohromadě. *Jestlipak jsou mezi nimi také čarodějnice, které tají svou kouzelnou moc tak jako já?* Bramley se jí zavrtal do vlasů, vadil mu okolní hluk.

Titus koupil od jednoho podomního prodavače u cesty koláč a podal ho Hazel. „Nezapomeň – máme krysařskou živnost. Já jsem pan Arthur Lowe a ty jsi má dcera Demelza.“

„Proč musím mít tak hloupé jméno?“ protestovala Hazel s plnou pusou.

„Kdysi jsem měl psa, který se tak jmenoval, takže si to budu snadno pamatovat.“

Bramley se jí zavrtěl za uchem a rošťácky poznamenal: „Vždyť *vypadáš* jako Demelza. To jméno ti sluší.“

„Už jsme skoro u brány,“ upozornil ji Titus. „Dohlédni na to, ať ta tvoje krysa zůstane schovaná.“

„Co si to *dovolujete?*“ zapištěl Bramley. „Já jsem *plch* a –“

„Tíše, Brame,“ napomenula ho Hazel. „Můžeš mu vynadat, až budeme ve městě. Zatím zůstaň schovaný.“

Pšeničná pole a louky náhle ustoupily mohutnému obrannému valu, pozůstatku z čarodějnické války, kterým byl v té době Londýn obehnaný. Dřevěné hrazení z jeho vrcholu už dávno zmizelo a na zešíkmených zdech vyrůstala tráva, ale kamenná brána před nimi budila respekt i dnes.

Vojáci v kulatých přilbách každého příchozího důkladně vyzpovídali, než ho pustili dál, a když se přiblížili, Hazel se rozbušilo srdce; připadala si hrozně podezřelá. Jako by měla na čele napsáno, že umí čarovat, a všichni si to mohli přčíst.

„A je to tady,“ zabručel Titus, když jim jeden z vojáků pokynul, aby přistoupili blíž.

„Účel návštěvy?“ zeptal se stroze.

„Jsem Arthur Lowe, krysař z Bristolu,“ odpověděl Titus a dokonale přitom napodobil zvukné „r“, typické pro mluvu toho kraje.

Voják upřel svůj pronikavý pohled na Hazel. „A vy?“

„Lizzie Loweová,“ vyhrkla Hazel. „Učím se krysařskému řemeslu a vedu firmě účetní knihy.“

„Krysaři, jo?“ Voják se zamračil. „A kde máte klece? Copak nemáte fretky?“

„Můj bratr přijde za námi a vše potřebné přinese,“ odpověděla Hazel. Voják zavrčel: „Slezte z koně, oba. Musím zkontrolovat, jestli nemáte příznaky moru.“

„Jsme zdraví jako řípy,“ ujistil ho Titus přátelsky. „Kdepak mor!“

„Chcete mi dělat potíže?“ Voják zvedl halapartnu.

„To ne, pane,“ vyhrkla Hazel a dloubla Tita do žeber. „Jsme rádi, že můžeme pomoci.“

Seskočila z koně a dovolila vojákovi, aby se jí dotkl rukou v rukavici. Zaklonil jí hlavu a prohmatal uzliny na krku. Bylo vidět, že je mu to nepříjemné. Nemohl vědět, jestli je nebo není nemocná.

„Zdá se, že jste oba v pořádku,“ prohlásil, když skončil s prohlídkou. „Ale jestli se chcete vyhnout morové nákaze, dejte si pozor, kam půjdete. Southwark je zamořený, takže tam nechoďte.“

„Proto jsme tady,“ odpověděl Titus, nasedl zase na Ajaxe a pomohl Hazel nahoru. „Brzy město od té havěti vyčistíme –“

„Příčinou nákazy nejsou hlodavci,“ přerušil ho voják. „Jsou to ti špinaví čarodějnickí vězni, které Řád ve městě vězní.“

„Opravdu? Je jich tu hodně?“

„Stovky. Jsou zavřeni na staré lodi a zamořují svým odporným dechem vzduch. To oni způsobili tu epidemii, věřte mi.“

„Je třeba je upálit, co jiného s nimi,“ ozvala se Hazel a v duchu se úplně otrásla ošklivostí nad těmi slovy.

„Rád bych věděl, proč to neudělají! Hopkins je za to placený, a přitom to nedělá...“ Voják se odmlčel. „No, už jsem toho řekl dost. Tak jeďte.“

„Vřelé díky,“ rozloučil se Titus, dotkl se klobouku a pobídl Ajaxe do kroku.

„Chytej, děvče!“ křikl ještě voják a hodil Hazel hrušku. Chňapla ji jednou rukou.

„Děkuju!“ zvolala.

„Říkal jsem ti, že se jmenuješ Demelza,“ bručel Titus, když projížděli branou.

„Chci si sama vybrat, jak se budu jmenovat.“ Hazel si leštila hrušku o šaty. „A mně se líbí Lizzie – podle královny Alžběty Tudorovny. Říkal jste mi, že má ráda čarodějnice.“

„Ano, ale věci se teď mají jinak, proto si dávej pozor. Lovci čarodějnic po nás půjdou, takže si pamatuj, co máš říkat, a neprozrad se, že ovládáš ohnivé kouzlo.“

„Což ovšem znamená ovládat své nálady,“ dodal Bramley.

„Přestaňte mě sekýrovat, vy dva,“ odsekla Hazel. „Jsem ta nejvyrovnanější osoba, jakou jste v životě mohli potkat.“

„V tom případě je s námi ámen,“ zabědoval Bramley.

U KOROUHEVNÍ KOBYLY

Southwark je páchnoucí žumpa ohavnosti a zkaženosti.

Gerhardt Ohler: *Rukověť prozíravého cestovatele*

Hlavní ulice v Southwarku byla rovná a táhla se až k Londýnskému mostu a Temži. Lemovaly ji pěkné hrázděné domy. Toho dne se konal trh a davy lidí se jako rozvlněné moře rozlévaly mezi stánky a dvoukoláky se zbožím, nakupující smlouvali o ceny, ať už šlo o klobouky nebo zdobené perníky. Hazel měla z Ajaxova hřbetu dobrý výhled na okolní hemžení. Viděla prodavače vody prohýbajícího se pod tíhou jeho nádob, tiskaře s prsty umouněnými od inkoustu nabízejícího noviny, dvojici šlechticů v soukenných kabátech a parukách, kteří právě vyšli zavěšeni jeden do druhého z krámku s pánskou konfekcí, i žebravé dítě, jež se jim drželo v patách a toužebně upíralo pohled na jejich kapsy.

„Přestaň se pořád vrtět, holka,“ obořil se na ni Titus, když se rozhlížela na všechny strany. „Seď klidně!“

„Chci vidět, co se kolem děje!“

„No tak pojď sem.“ Titus si ji posadil před sebe. „Už jsi spokojená?“

„Ale já ne,“ stěžoval si Bramley schovaný za jejím uchem. „Je tu hrozný rámus. A co když spadnu? Takových lidí! Rozšlapali by mě na kaši!“

Hazel s úsměvem přikývla.

Z řeznického krámu se vynořil jeho majitel s kbelíkem odřezků a vyprázdnil jej prudkým pohybem do strouhy. Houf špinavých tou-

lavých voříšků a ještě špinavějších dětí se na maso hladově vrhl a pral se o ně.

„Dávej pozor, ty idiote!“ křikl na řezníka Titus.

Muž udělal posunek, který Hazel připadal hodně neslušný, a vztekle dupal zpátky do krámu.

„Kdy jste byl naposledy v Londýně?“ zeptala se Hazel.

„Asi před tisíci lety,“ odpověděl Titus. „Kolej pro hledače čarodějnic se tehdy nacházela v hradu Baynard, ale já trávil většinu času na cestách – nikdy mě nebavilo pobývat dlouho na jednom místě.“

„Kde podle vás drží Murrella?“ zajímal se Bramley.

„Pravděpodobně v Toweru, ale vím o místě, kde se to dozvíme naprosto jistě.“

„Vezete nás do nějakého hostince, že?“ hádala Hazel a dloubla Tita loktem do žeber.

„Ano, a mám k tomu tři pádné důvody. Zaprvé, potřebujeme se ubytovat na nějakém nenápadném místě. Zadruhé, informace. Když se chceš *cokoli* dozvědět, hostinec je tím nejlepším zdrojem informací. A zatřetí –“

„Můžete se tam opít,“ dodal Bramley.

„Tak poslyš, holka, i ty, její kryso,“ zavrčel Titus. „Jsme už skoro měsíc na cestě. Bolí mě zadek, mám špatnou náladu a tahle bláznivá výprava bude nejspíš moje smrt. Takže si sakramentsky zasloužím dát si něco k pití.“

„Myslím, že bude nejlepší, když se kvůli tomu nepohádáme,“ zašeptal Bramley. Hazel víceméně souhlasila.

Titus vyvedl Ajaxe z tlačenice a zamířil do klidné boční uličky. Byla tak úzká, že se okapy nízkých domů téměř dotýkaly těch naproti, takže museli jet prostředkem, aby si nenarazili hlavy. Hluk tržnice zeslábl, zato zápach splašků zesílil.

Hazelino nadšení z prvních dojmů z velkoměsta pomalu vystřídaly neklid a tíseň. Bylo tu tolik lidí, tolik vojáků, mohutné hradby a brány...

Bramley ji hladil ocáskem po krku a kůň si pomalu razil cestu labyrintem křivolakých zadních uliček dál do Southwarku – čtvrti, kde chyběl čerstvý vzduch, kde páchly hnijící odpadky, a kde lidé, které potkávali, byli špinaví a vychrtlí a sledovali je nepřátelskými pohledy přimhouřených očí.

„Nemají tu rádi vetřelce,“ poučil je Titus.

„A my jsme dost podivná banda,“ soudil Bramley.

Konečně se ocitli na dvorku ozářeném sluncem. Stál na něm hostinec s doškovou střechou a dřevěným balkonem, na vývěsním štítě měl koně vzpínajícího se na zadních nohou.

„Jsem rád, že ještě cítím nohy,“ poznamenal Titus, když slezl z koně a protáhl se tak, až mu klouby zapraštěly.

Ze stáje vyšel špinavý mladík, z vlasů mu čouhala sláma. „Ubytujete se u Korouhevní kobyly, pane?“ zeptal se.

„Ano.“ Titus mu strčil do ruky minci. „Toto je můj kůň Ajax. Potřebuje čerstvý oves a vyhřebelcovat.“

Mladík přikývl a převzal otěže. Hazel sklouzla ze sedla a došla za Titem ke dveřím.

Podíval se na ni. „Takže krysaři, ano?“

„Ano. A jmenuju se Elizabeth, *ano?*“

Titus jen něco zabručel a vešli do nízkého lokálu, kde už takhle časně odpoledne seděla hrstka stálých hostů. Hazel potěšilo, že ji ovanul příjemný chládek prosycený vůní piva a tabáku, která jí kupodivu nijak nevadila.

Za pultem nikdo neobsluhoval, takže Titus oslovil ženu, která se zuřivě oháněla mopem.

„Promiňte, madam...“

„Pane *Treacher!*“ křikla, aniž vzhledla od práce.

Ze zadu se ozval veselý hlas: „Už běžím, holubičko moje!“

Titus se podíval na Hazel a významně zvedl obočí. Hazel si přikryla ústa dlaní, aby skryla úsměv.

To už se za pultem objevil kulatoučkový muž s červeným nosem. „Podívejte se na ni,“ pokračoval. „Tuhle paní jsem si vzal. Je jako růžička, ale má páru a to se mi na ní líbí.“

„Dokonalá příslušnice něžného pohlaví,“ poznamenal Titus.

„To ano, taková ona je.“ Pan Treacher obdivně sledoval svou ženu, která právě vychrstla špinavou vodu z kbelíku před dveře a těsně minula skupinku přicházejících přístavních dělníků.

„Jmenuju se Arthur Lowe,“ představil se Titus, „a dám si žejdlík vašeho nejlepšího piva. A toto je moje dcera Lizzie. Pro ni jedno malé.“

„Raději bych se napila vody,“ prohlásila Hazel a vyhoupla se na stoličku.

„Vody?“ rozesmál se Treacher a postavil před Tita půllitr. „To vám nedoporučuju, Lizzie.“

„Proč ne?“

Titus se zadíval do půllitru, jako by jeho obsah znamenal smysl života, a pak se dlouze napil. „Londýnská voda se nehodí k pití,“ vysvětlil a otřel si pěnu z vousů. „Dáš si malé pivo.“

„Tak dobře. Dám si pivo, ale nechci malé. Dám si normální, velké, prosím.“

„Malé pivo neznamená doslova *malé*,“ poučil ji Treacher. „Malé pivo je ředěné, takže se z něj neopijete.“

„Není to ono,“ dodal Titus. „Ale pro malé holky se naopak hodí.“

„Tak dobrá, dám si tedy velké malé pivo.“

„Dobře děláte,“ přikývl Treacher.

„Předpokládám, že *já* pivo nedostanu,“ zašeptal Bramley Hazel do ucha.

„Máte nějaké volné pokoje, pane Treachere?“ zeptal se Titus.

„Máme,“ odpověděl hostinský a postavil před Hazel půllitr. „Máme jich vlastně hodně. Obchody jdou u Korouhevní kobyly dost špatně, bohužel.“

„Jak to?“ zajímalo Hazel.

„Řádí tady už nějakou dobu mor.“

„Voják u brány nám říkal, že příčinou jsou čarodějnickí vězni, které Řád drží na lodi,“ poznamenala Hazel. Zkusmo se napila piva a zjistila, že jí překvapivě příjemně zahřívá útroby.

„No, o tom nic nevím,“ přiznal se Treacher. „Jsem dost starý, abych si pamatoval doby, kdy čarodějnice nebyly obviňovány z každého zla, které sem vítr zavál. Babička paní Treacherové – dej jí pán Bůh lehké spočinutí – taky trochu čarovala a nikdy nikomu neublížila.“ Vzdychl. „Časy se změnilly, ale ne k lepšímu.“

„To je pravda.“ Titus ztišil hlas. „Také jsme slyšeli, že lovci čarodějnic zajali Nicolase Murrella.“

Treacher zachmuřeně přikývl. „Ano. Přivedli ho před pár týdnů. Slyšel jsem, že se pokusil vyvolat démona obětováním dětí...“ Pohlédl na Hazel a odmlčel se. „Nevím, jestli je to pravda nebo ne, ale spousta lidí je tomu ochotna věřit.“

„Vězní ho v Toweru, že?“ ptal se Titus.

Treacher zavrtěl hlavou. „Tak významný vězeň jako on bude zavřený na Cromwellově ostrově.“

„Co je to Cromwellův ostrov?“ zeptala se Hazel.

Treacher se naklonil blíž. „Je to nové vězení, které zbudovali lovci čarodějnic. Dokončili ho teprve loni. Stojí přímo uprostřed Temže.“ Otřásl se. „Hrozné místo. Nikdo z něj neuprchně.“

„Ostrov, z kterého nelze uprchnout?“ zapištěl Bramley. „To nezní moc nadějně.“

„Je vidět z Londýnského mostu, jestli jste zvědaví,“ pokračoval Treacher. „Tak já vám půjdu připravit pokoje. Chtěli byste zatím něco sníst?“

Hazel zakručelo v žaludku. „Ano, prosím.“

„A ještě jedno pivo,“ ozval se Titus a poklepal na korbel.

„Hned to bude.“

Hazel a Titus si našli klidné místo u stolu v sousední místnosti a usadili se tam.

„Říkal jsem ti, že v hostinci se dozvíme všechny novinky,“ připomněl Titus.

„Nelíbí se mi, co hostinský říkal o tom ostrově,“ přiznal se Bramley a přešel Hazel na klín. „Jestli je tak nedobytný, jak tvrdí...“

Hazel mu poklepala na čumáček. „Nejdřív se na něj podíváme, než začneme panikařit.“

Pan Treacher přinesl další pivo a dřevěný podnos, na němž jim předložil chléb, máslo, sýr a silné plátky šunky. „Tak prosím. Kdybyste chtěli ještě něco, zavolejte mě.“

„Pro mě tu nic není,“ naříkal Bramley.

„Myslel jsem, že krysy mají rády sýr,“ rýpl si Titus a ulomil si kus z krajíce.

Hazel viděla, jak se Bramley naježil, a rychle mu ukrojila plátek hrušky a položila si ho do klína, aby z něj mohl uždíbovat. Jedli mlčky, Titus se pak opřel v židli, pozoroval Hazel a vraštil obočí.

„No?“ vyzvala ho a probírala se zbylou šunkou. „Tak ven s tím.“

„Chci, abys byla připravená.“

„Připravená na co?“

„Na nezdar. Jestli jsem se ve svém dlouhém a dobrodružném životě něco naučil, tak to, že věci často nekončí dobře.“ Sklopil pohled a zamyslel se. „Krucí, někdy nekončí vůbec, jen se zhorší.“

Hazel se podívala na jeho zbrázděný obličej a v duchu si říkala, jako už několikrát, jakými těžkostmi tenhle hledač čarodějnic za všechna léta asi prošel. „Možná máte pravdu,“ přisvědčila. „Ale to mě neodradí, abych to zkusila.“

„Obdivuju tvé odhodlání, ale když je něco nemožné, je to nemožné a musíš to prostě vzdát, rozumíš?“

Hazel si založila ruce. „Nevím.“

„Tak se pojďme podívat na ten ostrov, ne?“ navrhl Bramley. „Pak se můžeme bavit o tom, co dělat dál.“

Titus dopil zbytek piva. „Ale pak neříkej, že jsem tě nevaroval, skřítku z žumpy.“

Už se chtěli zvednout od stolu, když se k nim přitočila nějaká dívka v roztrhaných hadrech a s nemytými vlasy. „Podarujte morového sirotka,“ žadonila s nataženou rukou.

Titus se na ni přísně a zamračeně podíval. „Vypadám snad, že mám peněz na rozdávání?“

Hazel se usmála a přisunula k ní zbylé jídlo. „Tumáš – vezmi si tohle.“

„Hrušku ne!“ sykl Bramley na Hazel. „Ach, pozdě,“ dodal sklíčeně, když dívka chvatně sbalila všechno do špinavého šátku.

„Kolik ti je?“ zeptal se Titus.

„Osm a půl,“ odpovědělo děvče.

„Osm a půl?“ zahřímal. „Vypadáš na šest. Na špinavé vidličce je víc masa než na tobě.“

Hazel ho pod stolem kopl.

„No tak dobře,“ řekl a podal jí pár drobných. „A teď upaluj.“

Děvče se zlehka uklonilo a pelášilo pryč.

„Mám moc měkké srdce, to je ta potíž,“ zabručel Titus.

Hazel pohrdavě odfrkla. „Tak pojďte, půjdeme si prohlédnout ten ostrov.“

4. V KAVÁRNĚ

„Vzhůru do kavárny.“

Samuel Pepys, člen parlamentu, smírčí soudce, pisatel deníku

Hazel a Titus sice byli po cestě do Southwarku unavení, nicméně se po jídle zvedli od stolu a vydali se zpátky do parného slunečného dne. Bylo odpoledne. Bramley se uvelebil Hazel za uchem a začal si čistit vousky upatlané od hruškové šťávy.

„Měla by sis zapamatovat cestu, Hazel,“ radil Titus. „Kdybychom se jeden druhému ztratili, budeš muset trefit zpátky sama. A věř mi, že zabloudit v Southwarku není nic příjemného.“

„O mě se nebojte. Mám výborný orientační smysl.“

„Odkdy?“ neodpustil si Bramley.

„Odjakživa.“

Titus se zastavil uprostřed dvorku. „Tak to dokaž.“

„Dobrá.“ Hazel vykročila do uličky, o které si byla *naprosto* jistá, že je sem dovedla. „Musíme tudy.“

Ve vedru, které se drželo pod nízkými převislými střechami, se začala potit a šaty se jí lepily na záda. Z uličky, kudy šli, vybíhaly oběma směry další, ještě užší. Nedohlédli daleko, uličky byly křivolaké.

Hazel se zastavila u jedné dveří, na nichž byl červenou barvou namalovaný velký kříž. „Co to znamená?“

„Varování, abys nevstupovala,“ odpověděl Titus. „Nějaký chudý ubo-

žák, který tam bydlí, dostal mor, takže ho tam zamkli, dokud se neuzdraví nebo nezemře.“

„Ale to je *brozné*,“ vydechla Hazel.

„Takový je zákon – má se tím zabránit šíření moru.“

„Copak jim nikdo nepomůže?“ divil se Bramley.

„Přátelé nebo sousedi jim možná nosí jídlo.“ Titus pokrčil rameny.
„Ale nic jiného dělat nemůžou.“

„Máma by s tím dokázala něco udělat,“ vyhrkla Hazel dychtivě. „Zná všelijaká uzdravující zaříkadla. Copak si lidé jako Hopkins neuvědomují, že čarodějnice by dokázaly tomuto městu pomoci?“

Titus jí láskyplně položil ruku na rameno. Projevy náklonnosti u něj byly vzácné. „Hazel, musíš pochopit, že lidé jako Hopkins budou čarodějnice vždycky nenávidět, i kdyby dokázaly vyléčit všechny nemocné na celém světě.“

„Ale *proč*?“

„Protože jste ženy a žijete ve světě, jemuž vládou muži plní závisti. Máte mocný dar, kterému oni nerozumí a nemůžou ho ovládat. Ta vaše moc – a to nemluvím jen o schopnosti čarovat – je děsí až do morku kostí.“

Hazel se zamračila. „A o jaké moci tedy mluvíte?“

„Dokážete poznat zlo tohoto světa a toužíte je nějak napravit,“ vysvětlil Titus. „Tuhle schopnost má tvoje matka, ale mám ji i já a svým způsobem i Murrell.“ Zadíval se kamsi do dálky. „Právě proto jsme před léty bojovali ve válce čarodějnic a právě proto v tom boji povstalci na severu pokračují i nadále.“

„Pojďte, čas běží,“ ozval se káravě Bramley.

Hazel stoupala ulicí do kopce a pak zamířila směrem, odkud se ozýval hluk davu, až se nakonec ocitli na Hlavní ulici Southwarku. „Tak – zvládla jsem to!“

„No vida,“ zabručel Titus a uznale přikývl. „Ještě z tebe uděláme Londýňanku.“

Trh byl v plném proudu, takže se Hazel držela Titovi v patách. Odešad se ozýval křik prodavačů ryb, masa, ovoce, zeleniny a květin, kteří hlučně vychvalovali své zboží; pestrá směsice lákavých vůní poskytovala obrovskou úlevu po dusivém puchu zapadlých uliček.

„To je nehoráznost,“ vypískl Bramley, když ho kolemjdoucí prodavač svíček div nesrazil z Hazelina ramene.

„Podívej se dopředu,“ upozornil ji Titus. „To je vstup na Londýnský most.“

Hazel se vytáhla na špičky a uviděla kamennou bránu s věžičkami klenoucí se přes ulici. Na hradbách vlály rudé vlajky se zkříženými klady, znakem Řádu. Blížili se k ní a Titus ukázal na řadu hnijících utatých hlav nabodnutých na kůly. „Zloději, zrádci a vrazi,“ vysvětlil se škodolibým úsměvem. „Ale žádné čarodějnice – ty oni raději upalují.“

„To se mi ulevilo,“ poznamenala Hazel. „Nesnáším výšky.“

Vjezd na most byl ucpaný povozy, ale naštěstí tu tentokrát nestály žádné stráže, které by brzdily průchod.

„Drž se u mě,“ připomněl Titus, „ať se neztratíš.“

Hazel starého hledače čarodějnic následovala. Prošli branou a vyšli do úzké ulice lemované krámkami, krčmami a hostinci nabízejícími pečená žebírka a kotlety. Jejich nosy zachytily pach stoky a Hazel zahlédla mezi několika budovami šedou vodu, než ji dav zase popostrčil dál.

„Musíme si najít nějaké místo, odkud je výhled na ostrov,“ poznamenala. „Abychom na něj opravdu dobře viděli.“

Titus se zastavil před jednou hospodou. „Co takhle tady? Z okna bude určitě výhled na řeku a já bych si mohl dát další pivo.“

Ze sousední obílené budovy s tmavými trámy k nim dolehly hlasy. Vývěsní štít hlásal, že jde o Stubbovu kavárnu.

„Óch, káva!“ zaradovala se Hazel a táhla zdráhajícího se Tita do dveří. „Slyšela jsem, že káva báječně tříbí mysl.“

„No tak dobrá...“

Místnost měla po jedné straně výklenky s arkýřovými okny, vše bylo obložené dubovým dřevem včetně barového pultu. Pěkně oblečení pánové s parukami popíjeli z porcelánových šálků kávu. Růžolíci servírky ji nalávaly z obrovského měděného kotle zavěšeného nad ohništěm – vzduchem se linula bohatá a osvěžující vůně lahodného nápoje.

„Podniky, kde se nabízí tenhle dryák ze sazí, tu rostou jak houby po dešti,“ zavrčel Titus.

„Tamhle u okna je volný stůl,“ upozornil je Bramley. „Rychle, než ho někdo obsadí.“

Právě k němu mířili dva kupci v sametových pláštích, ale Hazel je mrštně předběhla, usadila se a sladce se na ně usmála. Jeden z mužů už otvíral ústa k protestu, ale rychle si to rozmyslel, když za sebou uviděl Titovu mohutnou postavu.

„To je náš stůl, jestli se nemýlím,“ zahřímal na kupce a oba muži se rychle klidili.

Hazel, Titus a Bramley hleděli z okna s výhledem na Temži a chvíli jen ohromeně mlčeli.

Uprostřed řeky se tyčila kulatá věž z hladkého černého kamene. Postrádala jakékoli architektonické prvky – neměla okna, balkony, opěrné pilíře – směrem k rovné střeše opatřené cimbuřím se zužovala a připomínala tak obrovskou šachovou figurku.

„Tak *tohle* je Cromwellův ostrov,“ ozvala se Hazel.

„Páni drazí!“ zaúpěl Titus.

„To není vězení, to je pevnost,“ upřesnil Bramley. „Copak máme nějakou naději dostat se dovnitř?“

„Je to horší, než jsme si mysleli.“ Titus pokynul servírce, aby jim přinesla kávu.

„Musí existovat nějaký způsob, jak se tam dostaneme,“ mínila Hazel. „*Musí.*“

Titus vyndal z kapsy malý mosazný dalekohled. Byl teleskopický, takže jej švihnutím ruky prodloužil a přiložil k oku.

Chvíli si věž zachmuřeně prohlížel a pak oznámil: „Vidím, že k ní ze severního břehu řeky vede most... To je jediná přístupová cesta a určitě bude důkladně střežená.“

„Třeba bychom si mohli vzít člun a pak vyšplhat nahoru,“ navrhla Hazel.

Bramley ji zlehka kousl do ucha. „To je šílený nápad i pro tebe.“

„Ale musíme něco vymyslet,“ zamumlala Hazel a cítila, jak její pečlivě živě naděje skomírají. „Když jsme došli už tak daleko...“

„No dobrá, ať se nehádáme. Řekněme, že se dostaneme na ostrov a Murrella najdeme,“ prohlásil Titus a odložil dalekohled. „Nesmíme zapomínat, že je už měsíc vydán na milost a nemilost lovců čarodějnic – může být v takovém stavu, že nám vůbec nepomůže.“

Hazel se mu podívala zpříma do očí. „Ale já to stejně zkusím.“

„Ksakra, holka! Nejspíš už je mrtvý!“

„Žije. Prostě to vím.“

„Ne, *nevíš*.“ Titus prudce plácl rukou do stolu, až prostřené příbory poskočily. „Ty nevíš nic a to je špatný základ, abychom vytvořili nějaký plán.“

Objevila se servírka a postavila na stůl konvici s kávou a dva hrnečky. Pak zase odpěchala do přeplněného lokálu.

Hazel si založila ruce na prsou a nabrala ze své bezedné studny odhodlání. „Já se nevzdám. Budeme se zkrátka muset vyptávat, zjistit o ostrově všechno, co se dá, a naplánovat, jak se dostaneme do pevnosti.“

Bramley a Titus se na sebe s obavami podívali.

„Pohleďte,“ upozornila je Hazel na zchátralou loď kotvící u věže. „To je určitě to vězení, o kterém mluvil ten voják.“

Titus na ni zaměřil dalekohled. „Stará válečná loď. Karaka, soudě podle tvaru. Hm, palubní otvory pro děla jsou zatlučené – trestanci jsou určitě uvězněni v podpalubí, zamčení s krysami.“

Stůl se viklal, když se o něj opřel lokty. Zaklel a sáhl po letáčku se zprávami. Začal ho skládat, že jím podloží nohu stolu.

